

Η ταυτότητα

Πρόσωπα:

ΕΛΠΙΔΑ – κόρη

ΤΖΙΜΗΣ – γιος

ΧΡΥΣΑ – μητέρα

ΜΑΝΘΟΣ – πατέρας

[...]

ΜΑΝΘΟΣ: (Παρατηρώντας το χέρι της Ελπίδας) Η ταυτότητα σου πού είναι; Δεν τη φοράς;

ΕΛΠΙΔΑ: (Σα να το συνειδητοποιεί κι αυτή για πρώτη φορά. Ανασηκώνει το μανίκι της, κοιτάζει). Τη φόραγα.

ΜΑΝΘΟΣ: (Με έκπληξη) Τη φόραγες;

ΕΛΠΙΔΑ: Yes, I think so...

ΜΑΝΘΟΣ: Τι θα πει νομίζεις; Πότε τη φόρεσες;

ΕΛΠΙΔΑ: This morning, I'm sure.

ΧΡΥΣΑ: Πάντα τη φόραγε το κορίτσι, Μάνθο.

ΜΑΝΘΟΣ: Τη φόρεσες το πρωί;

ΕΛΠΙΔΑ: Yes σου λέω...

ΜΑΝΘΟΣ: Τότε πάει να πει πως την έχασες.

ΕΛΠΙΔΑ: Δεν ξέρω. Τη φόραγα. Πάντα τη φόραγα. (Φαίνεται σκεφτική)

ΧΡΥΣΑ: Δεν χάνονται έτσι αυτά τα πράγματα. Για θυμήσου καλά.

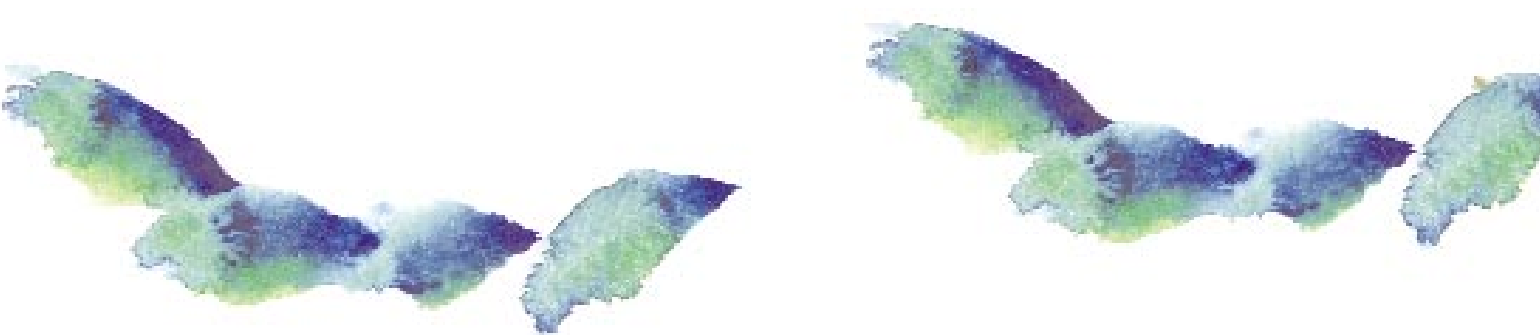
ΜΑΝΘΟΣ: Χάθηκε! Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση.

ΧΡΥΣΑ: Δεν μπορεί, έτσι στα καλά καθούμενα, δεν μπορεί... Για θυμήσου παιδί μου, για ψάξε στην τσάντα σου.

ΕΛΠΙΔΑ: (Σηκώνεται, ψάχνει στην τσάντα της.) No, it's not here. No... No... δεν είναι εδώ.

ΧΡΥΣΑ: Για κοίτα στις τσέπες σου.

-
- ΕΛΠΙΔΑ: (Ψάχνει στις τσέπες της.) Ούτε 'δω είναι.
ΜΑΝΘΟΣ: Είμαστε για πνίξιμο!...
ΧΡΥΣΑ: Μπορεί να είναι στην κασετίνα της μαζί με τ' άλλα χρυσαφικά.
ΜΑΝΘΟΣ: Άμα χάθηκε η ταυτότητα, θέλουμε κρέμασμα.
[...]
ΧΡΥΣΑ: Ήτανε, λέω, χρυσή, έτσι;
ΜΑΝΘΟΣ: Και απ' το καλό χρυσό μάλιστα.
ΧΡΥΣΑ: Δηλαδή, ήτανε, πώς να το πούμε, κόσμημα.
ΜΑΝΘΟΣ: Λοιπόν;
ΧΡΥΣΑ: Άρα, ήτανε πράγμα αξίας.
ΜΑΝΘΟΣ: Συνέχισε.
ΧΡΥΣΑ: Άρα, είχε χρήματα.
ΜΑΝΘΟΣ: Φυσικά (Κουνάει το κεφάλι συγκαταβατικά χωρίς να καταλαβαίνει πού το πάει.)
ΧΡΥΣΑ: (Περνά μπροστά του δεξιά.) Ε, δε νομίζεις ότι τα πράγματα αξίας έχουν ένα λόγο παραπάνω να χάνονται πιο εύκολα;
ΜΑΝΘΟΣ: Πού το πας;
ΧΡΥΣΑ: Μέχρι τώρα το 'χουμε ρίξει όλο στο χάθηκε.
(Γυρίζει προς το μέρος του.) Πού ξέρουμε αν χάθηκε ή κλάπηκε;
ΜΑΝΘΟΣ: Νομίζεις πως...
ΧΡΥΣΑ: Μια σκέψη κάνω. Το βρίσκεις απίθανο;
ΜΑΝΘΟΣ: Καθόλου. Δεν το αποκλείω καθόλου. Όμως... δε μου πάει να το πιστέψω. Να την έκλεψε; Ποιος; Πού; Πότε; Έπειτα δε νομίζω να γινόταν και πλούσιος! Ύστερα...
ΧΡΥΣΑ: Ναι;
ΜΑΝΘΟΣ: (Αριστερά προς το τραπέζι)... κι αυτό είναι που με κάνει να μην πολυπιστεύω το ενδεχόμενο της κλοπής: το όνομα.
ΧΡΥΣΑ: Ποιο;
ΜΑΝΘΟΣ: Το όνομα. Η ταυτότητα, όπως όλες, δεν είχε όνομα; Δεν έγραφε καθαρά και ξάστερα «Ελπίδα»;

- ΧΡΥΣΑ: Λοιπόν;
- ΜΑΝΘΟΣ: Τι να την έκανε κάποιος μια ταυτότητα με ξένο όνομα;
- ΧΡΥΣΑ: Δηλαδή το όνομα μετράει περισσότερο απ' το χρυσό; Δεν μπορεί κάποιος να την πουλήσει ή να την χαρίσει;
- ΜΑΝΘΟΣ: Και το όνομα;
- ΧΡΥΣΑ: Είναι δύσκολο πράγμα να σβηστεί και να γραφτεί άλλο;
- ΜΑΝΘΟΣ: Μα τότε τι ταυτότητα είναι;
- ΧΡΥΣΑ: Έστω και με άλλο όνομα συνεχίζει να είναι ταυτότητα.
- ΜΑΝΘΟΣ: Αυτό εγώ δεν το καταλαβαίνω. (Κάθεται.)
- ΧΡΥΣΑ: Εσύ, χριστιανέ μου, δεν είχες κάποτε ελληνικό διαβατήριο;
- ΜΑΝΘΟΣ: Είχα.
- ΧΡΥΣΑ: Δεν πολιτογραφήθηκες; Δεν άλλαξες υπηκοότητα; Δεν έγινες Αυστραλός;
- ΜΑΝΘΟΣ: Μόνο στα χαρτιά. Γιατί στην ουσία παραμένω Έλληνας περισσότερο από πριν. [...]
- ΧΡΥΣΑ: Ακριβώς το ίδιο συμβαίνει και με την ταυτότητα. Όσα ονόματα και ν' αλλάξει, δεν παύει να είναι ταυτότητα.
- ΜΑΝΘΟΣ: (Σκεφτικός) Μμμ... Εγώ γυναίκα... (Σηκώνεται και βηματίζει προς τα δεξιά.)
- ΧΡΥΣΑ: Τι εσύ;
- ΜΑΝΘΟΣ: Εμένα μου φαίνεται πως... Μου φαίνεται, πώς να στο πω δηλαδή... είμαι της γνώμης πως η κόρη μας [...]
- ΧΡΥΣΑ: Οι αιώνιες υποψίες σου!
- ΜΑΝΘΟΣ: Μακάρι να 'πεφτα έξω.
[...]

**Γιάννης Βασιλακάκος
(Αυστραλία)**

